

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาองค์ประกอบการกระทำความคิดของเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดชลบุรี มีวัตถุประสงค์ 3 ประการคือ 1) เพื่อศึกษาสาเหตุการกระทำความคิดของเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็ก และเยาวชน จังหวัดชลบุรี 2) เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมทางลบของพ่อแม่หรือผู้ปกครอง ตามการรับรู้ของเด็กและเยาวชน จำแนกตาม เพศ อายุ และ ความถี่ในการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน ในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน จังหวัดชลบุรี และ 3) เพื่อศึกษาปัจจัยสำคัญภายใน (การอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่หรือผู้ปกครอง และ ความสัมพันธ์ของครอบครัว) และปัจจัยภายนอก (อิทธิพลของกลุ่มเพื่อนและการลอกเลียนแบบพฤติกรรมจากเพื่อนและ อิทธิพลของสื่อมวลชน) ที่เป็นองค์ประกอบการกระทำความคิดของเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน จังหวัดชลบุรี ข้อมูลที่นำมาศึกษาได้รับมาจากแบบสอบถามมีการตรวจสอบความตรง (Validity) โดยผู้ทรงคุณวุฒิ 5 คน และมีค่าสัมประสิทธิ์ความเที่ยงแบบอัลฟ่า (Alpha-reliability Coefficient) เป็น 0.833 สอบถามเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดชลบุรี 132 คน จากทั้งหมด 200 คน (พ.ต.ท.วินัย ตระกูลไทย, สัมภาษณ์, 20 มีนาคม 2553) โดยจำนวนดังกล่าวได้มาจากตารางกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างของ เกรงซี และ มอร์แกน (Krejcie & Morgan, 1970, pp. 607-610, อ้างถึงใน สุทธนู ศรีไสย์, 2551, หน้า 132-133) ที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 โดยใช้การสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multi-stage Sampling)

สำหรับข้อมูลที่ได้รับกลับคืนทั้งหมด 132 คนผู้วิจัยได้นำไปวิเคราะห์โดยใช้โปรแกรมการคำนวณค่าสถิติสำเร็จรูปด้วยคอมพิวเตอร์ ค่าสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ จำนวน (Frequency) ร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ยเลขคณิต (Arithmetic Mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) การทดสอบความมีนัยสำคัญระหว่างค่าเฉลี่ยเลขคณิตหรือการทดสอบค่าที่แบบ Independent t-Test การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One-way Analysis of Variance or One-way ANOVA) และ ทดสอบภายหลัง (Post Hoc.) เพื่อหาผู้ที่แตกต่างกันโดยวิธีของเชฟเฟ (Scheffe's method) และ การวิเคราะห์องค์ประกอบ (Factor Analysis) แบบองค์ประกอบหลัก (Principal Component) และ หมุนแกนอโรคอนอลแบบวาริแมกซ์ (Varimax Orthogonal) สำหรับผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

สรุปผลการวิจัย

1. สถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม

เด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดชลบุรี ส่วนใหญ่ที่จะกระทำความผิดเป็นเพศชาย คิดเป็นร้อยละ 92.42 มีอายุระหว่าง 16 – 18 ปี คิดเป็นร้อยละ 43.50 การศึกษาส่วนใหญ่อยู่ในระดับมัธยมศึกษา (ตอนต้น ตอนปลาย และ ปวช.) คิดเป็นร้อยละ 43.50 ส่วนใหญ่จะมีอาชีพรับจ้างและว่างงาน คิดเป็นร้อยละ 43.18 และ 31.82 ตามลำดับ ส่วนใหญ่พักอาศัยอยู่กับญาติ (เช่น บ้านแฟน พี่ชาย น้ำ ตา ยาย) คิดเป็นร้อยละ 31.06 มีพี่น้องด้วยกัน 1-2 คน คิดเป็นร้อยละ 54.55 และเป็นบุตรคนที่ 1 คิดเป็นร้อยละ 53.79 สำหรับที่พักอาศัยส่วนใหญ่จะเป็นบ้านปลูกเองและบ้านเช่า คิดเป็นร้อยละ 38.64 และ 33.33 ตามลำดับ ส่วนสถานภาพสมรสของพ่อแม่ ส่วนใหญ่จะอยู่ด้วยกัน คิดเป็นร้อยละ 40.91 ระดับการศึกษาสูงสุดของพ่อแม่คือจบการศึกษาระดับประถมศึกษาปีที่ 6 คิดเป็นร้อยละ 25 อาชีพหลักของพ่อแม่ส่วนใหญ่จะประกอบอาชีพรับจ้างทั่วไป คิดเป็นร้อยละ 63.64 และมีรายได้เฉลี่ยรวมต่อเดือนของครอบครัวต่ำกว่า 10,000 บาทต่อเดือน

2. สาเหตุการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดชลบุรี

2.1 เด็กและเยาวชนที่ได้รับโทษในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน จังหวัดชลบุรี โดยภาพรวมพบว่า ส่วนใหญ่ประมาณร้อยละ 80 ได้รับโทษฐานความผิดใน 3 อันดับแรก ได้แก่ เสพยาเสพติด ปล้นทรัพย์/ลักทรัพย์ และ ขยายยาเสพติด คิดเป็นร้อยละ 43.90, 20.50, และ 16.70 ตามลำดับ ส่วนฐานความผิดที่ต่ำกว่าร้อยละ 10 ได้แก่ ชกขอกทรัพย์ ข่มขืนกระทำชำเรา ทำร้ายร่างกายผู้อื่น มุ่งคนตาย ล้วงกระเป๋า/วิ่งราวทรัพย์ และ การพนัน คิดเป็นร้อยละ 6.10, 5.30, 3.00, 2.30, 1.50, และ 0.80 ตามลำดับ

2.2 เด็กและเยาวชนก่อนได้รับโทษในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน จังหวัดชลบุรี ส่วนใหญ่ร้อยละ 58.00 ไม่เคยกระทำความผิดมาก่อน รองลงมาเป็นการกระทำความผิดคือเคยทำความผิดมาแล้ว 1 ครั้ง เคยทำความผิดมาแล้ว 2 ครั้ง และ เคยทำความผิดมาแล้วมากกว่า 2 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 18.30, 13.70, และ 9.90 ตามลำดับ สำหรับประเด็นเกี่ยวกับการรับทราบของพ่อแม่หรือผู้ปกครองต่อการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนนั้น ส่วนใหญ่ ร้อยละ 72.73 ของเด็กและเยาวชนที่ได้รับโทษในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน จังหวัดชลบุรี พ่อแม่หรือผู้ปกครองรับทราบ

2.3 การกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนบ้านบึง จังหวัดชลบุรี มีสาเหตุสูงสุดมาจาก ทำตามเพื่อน คิดเป็นร้อยละ 31.89 รองลงมาได้แก่

อยากรู้/อยากลอง รู้เท่าไม่ถึงการณ์ การใช้สารเสพติด สภาพครอบครัวไม่อบอุ่น/แตกแยก และ ต้องการความตื้นเต้น/สนุกสนาน คิดเป็นร้อยละ 24.02, 12.99, 9.45, 5.91, และ 4.72 ตามลำดับ

3. การรับรู้ของเด็กและเยาวชนที่มีต่อพฤติกรรมทางลบของพ่อแม่หรือผู้ปกครอง ของ เด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน จังหวัดชลบุรี

3.1 ผู้ปกครองของเด็กและเยาวชนหญิง มีพฤติกรรมการ สูบบุหรี่ (ระดับมาก) สูงกว่า ผู้ปกครองของเด็กและเยาวชนชาย (ระดับน้อย) และ มีพฤติกรรมการ เล่นการพนัน (ระดับน้อย) สูงกว่า ผู้ปกครองของเด็กและเยาวชนชาย (ระดับน้อยมาก) อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานของการวิจัยที่ตั้งไว้

3.2 ผู้ปกครองของเด็กและเยาวชนกลุ่มอายุ 16-18 ปี มีพฤติกรรม จู้จี้ขี้บ่น (ระดับ ปานกลาง) สูงกว่า ผู้ปกครองของเด็กและเยาวชนกลุ่มอายุ 7-15 ปี (ระดับน้อย) อย่างมีนัยสำคัญที่ ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานของการวิจัยที่ตั้งไว้

3.3 ผู้ปกครองของเด็กและเยาวชน จำแนกตาม ความถี่ในการทำความผิดของเด็ก และเยาวชน (โดยกลุ่ม 1 ไม่เคยทำผิดมาก่อน กลุ่ม 2 ทำผิดมาแล้ว 1 ครั้ง กลุ่ม 3 ทำผิดมาแล้ว 2 ครั้ง และ กลุ่ม 4 ทำผิดมาแล้วมากกว่า 2 ครั้ง) มีพฤติกรรมทางลบของผู้ปกครองทั้ง 20 รายข้อที่ทดสอบ ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานของการวิจัยที่ตั้งไว้

4. ผลการวิเคราะห์ห้วงค์ประกอบปัจจัยสำคัญภายใน และ ปัจจัยภายนอก ที่เป็นสาเหตุและ องค์ประกอบของการทำความผิดของเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน จังหวัดชลบุรี พบว่า

4.1 องค์ประกอบที่เป็นปัจจัยภายใน

4.1.1 ด้านการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่หรือผู้ปกครอง พบว่า มี 12 ตัวแปรสำคัญที่เป็นองค์ประกอบของการทำความผิดของเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและ เยาวชน คือ 1) พ่อแม่หรือผู้ปกครองลงโทษ เมื่อกระทำความผิด 2) พ่อแม่หรือผู้ปกครองมักยกย่อง ความดีของคนอื่นมาเปรียบเทียบกับเด็กและเยาวชน 3) เมื่อเด็กและเยาวชนทำผิดพลาดพ่อแม่หรือ ผู้ปกครองมักไม่ให้โอกาสในการแก้ตัว 4) พ่อแม่หรือผู้ปกครองไม่เคยชี้แจงเหตุผลก่อนการลงโทษ 5) พ่อแม่หรือผู้ปกครองให้ความเป็นกันเอง 6) พ่อแม่หรือผู้ปกครองให้โอกาสท่านเมื่อท่านขอ คำปรึกษาแนะนำ 7) ท่านไม่มีอิสระในการคบเพื่อนเลย 8) พ่อแม่หรือผู้ปกครองไม่เคยปล่อยให้เด็ก และเยาวชนทำอะไรด้วยตนเอง 9) พ่อแม่หรือผู้ปกครองไม่เคยชมเชยหรือยกย่องเด็กและเยาวชน ในขณะที่ทำความดี 10) พ่อแม่หรือผู้ปกครองไม่เคยให้คำปรึกษาเด็กและเยาวชนเลย 11) พ่อแม่ หรือผู้ปกครองดูแลเอาใจใส่มากเกินไป และ 12) พ่อแม่หรือผู้ปกครองมักดักเตือนและควบคุม เกี่ยวกับความประพฤติของท่านอยู่เสมอ

4.1.2 ด้านความสัมพันธ์ของครอบครัว พบว่า มี 2 ตัวแปรสำคัญที่เป็นองค์ประกอบของการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน คือ 1) คนในครอบครัวโกรธกันมักนั่งเงียบหรือเดินหนีไปโดยไม่ใช้อารมณ์รุนแรง และ 2) คนในครอบครัวของท่านไม่เคยทะเลาะกันเลย

4.2 ปัจจัยภายนอก

4.2.1 ด้านอิทธิพลกลุ่มเพื่อนและการลอกเลียนแบบจากเพื่อน พบว่า มี 6 ตัวแปรสำคัญที่เป็นองค์ประกอบของการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน คือ 1) ขาดบริการทางเพศ 2) สูบบุหรี่ 3) เล่นการพนัน 4) ขับรถซิ่ง 5) ขาดยาเสพติด และ 6) ตั้งกลุ่มมั่วสุม/ก่อวุ่น

4.2.2 ด้านอิทธิพลของสื่อมวลชน พบว่า มี 4 ตัวแปรสำคัญที่เป็นองค์ประกอบของการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน คือ 1) อินเทอร์เน็ต 2) วิทยู 3) เกม และ 4) หนังสือพิมพ์

อภิปรายผล

จากการศึกษาผู้วิจัยได้ค้นพบประเด็นสำคัญในเรื่องสาเหตุแห่งการกระทำความผิดและสาเหตุสำคัญที่มีผลต่อการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน จังหวัดชลบุรี สามารถนำมาอภิปรายร่วมกับแนวคิด ทฤษฎี และ ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

1. สาเหตุการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดชลบุรี

จากการศึกษาการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน จังหวัดชลบุรี มีสาเหตุมาจาก ทำตามเพื่อน อยากรู้/อยากลอง รู้เท่าไม่ถึงการณ์ การใช้สารเสพติด สภาพครอบครัวไม่อบอุ่น/แตกแยก และ ต้องการความตื่นเต้น/สนุกสนาน ซึ่งตรงกับทฤษฎีคอบค้ำสมาคมที่แตกต่างกันของ แรคเลส (Reckless, 1971, p. 77) ที่ให้ความเห็นไว้ว่า การคบเพื่อนเลวเป็นแรงผลักดันที่สำคัญที่สุดในการก่อให้เกิดปัญหาเด็กกระทำความผิดและอาชญากรรม เด็กเกรส่วนใหญ่มักมีเพื่อนเป็นเด็กเกรด้วยกัน ซึ่งพอสรุปได้ว่า เด็กที่กระทำความผิดมักจะมีเพื่อนเกรมากกว่าเด็กที่ไม่เคยกระทำความผิด ซึ่งเป็นสาเหตุที่ทำให้เด็กและเยาวชนไปกระทำความผิดซึ่งฐานความผิดนั้นได้แก่ เสพยาเสพติด ปล้นทรัพย์/ลักทรัพย์ ขาดยาเสพติด ขกยอกทรัพย์ ข่มขืนกระทำชำเรา ทำร้ายร่างกายผู้อื่น ฆ่าคนตาย ล้วงกระเป๋า/วิ่งราวทรัพย์ และ การพนัน ซึ่งในประเด็นนี้ นวลจันทร์ ทัศนชัยกุล (2534) ได้ศึกษาบทบาทของบิดามารดาของเยาวชนที่กระทำความผิด พบว่า

สาเหตุและองค์ประกอบของการกระทำผิดส่วนใหญ่เกิดจากการชักชวนของเพื่อน และ สอดคล้องกับงานวิจัยของ ชีรพล ยุทธะเสวี (2540, หน้า 1-2) ที่ศึกษาการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนชาย เฉพาะกรณีอุกฉกรรจ์ในกรุงเทพมหานคร พบว่า เด็กและเยาวชนส่วนใหญ่ถูกศาลพิพากษาคัดสินโดยศาลเด็กและเยาวชนด้วย ข้อหาปล้นทรัพย์ ขณะเดียวกัน วาสุเทพ ทองเจิม (2540, หน้า 1-2) ได้ศึกษาเรื่องมูลเหตุจูงใจในการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนชาย พบว่า เด็กและเยาวชนส่วนใหญ่ติดยาเสพติดและเคยติดยาเสพติด ชอบเที่ยว และ มั่วสุมยาเสพติด ซึ่งสาเหตุและองค์ประกอบของการทำความผิดของเด็กและเยาวชนมีหลายสาเหตุที่ทำให้กระทำความผิด ซึ่งนักจิตวิทยาและนักสังคมศาสตร์ได้ทำการศึกษาถึงสาเหตุที่ทำให้เด็กและวัยรุ่นกระทำผิดตลอดมาโดยเฉพาะอย่างยิ่งนับตั้งแต่สงครามโลกครั้งที่สองสิ้นสุดลง ปรากฏว่าจำนวนเด็กและวัยรุ่นที่กระทำผิดมีแนวโน้มสูงขึ้นกว่าเดิม และลักษณะของการการกระทำผิดก็รุนแรงกว่าสมัยก่อน และสาเหตุของการกระทำผิดนั้นก็ซับซ้อน มีทั้งที่เนื่องมาจากสาเหตุใดสาเหตุหนึ่งโดยเฉพาะ หรือหลายสาเหตุประกอบกัน ประการสำคัญก็คือการที่จะเข้าใจสาเหตุนั้นจะต้องศึกษาถึงองค์ประกอบทางสังคม พัฒนาการของบุคลิกภาพ อุปนิสัย ความเชื่อ แรงจูงใจ และอื่น ๆ ควบคู่ไปด้วย งานวิจัยของ ประภาศน์ อวยชัย (2517, หน้า 5-7) พบว่า สาเหตุส่วนใหญ่มาจากตัวผู้กระทำผิดเองนั้น ได้แก่ 1) พันธุกรรม หรือสิ่งที่ได้รับการถ่ายทอดจากพ่อแม่ทำให้เด็กที่เกิดมาเป็นโรคปัญญาอ่อน จิตใจบกพร่อง ซึ่งเป็นผลร้ายต่อเด็กเพราะจะทำให้เด็กไม่สามารถใช้สติปัญญาไตร่ตรองยับยั้งหรือหักห้ามใจต่อต้านกับสิ่งยั่วเย้าต่าง ๆ ได้ 2) ความพิการหรือโรคภัยไข้เจ็บ เด็กที่มีร่างกายพิการหรือไม่สมประกอบ ซึ่งอาจเป็นมาแต่กำเนิดหรือประสบเคราะห์กรรมขึ้นในภายหลัง หรือโรคภัยเบียดเบียน เช่น โรคระบบประสาทพิการ ใช้มาลาเรียขึ้นสมอง หรือเป็น ไข้ไทฟอยด์ เป็นต้น อาการของโรคเหล่านี้ย่อมทำลายสุขภาพและจิตใจของเด็กได้ บางรายทำให้เกิดโรคประสาทและเกิดปมด้อยขึ้น ในทางจิตวิทยาเด็กพวกนี้จะเกิดความรู้สึกน้อยเนื้อต่ำใจ มักมองโลกในแง่ร้าย เห็นผู้อื่นเป็นศัตรู หรือเข้าใจผิดคิดว่าถูกดูหมิ่นเหยียดหยาม ทำให้เกิดปฏิกิริยาตอบสนองโดยเกิดความรู้สึกอยากแสดงฤทธิ์เดชในทางชั่วร้ายอยู่แล้ว 3) ภาวะแห่งจิตใจเด็กก็เช่นเดียวกับผู้ใหญ่ที่อาจมีอารมณ์และจิตใจแตกต่างกัน โดยเฉพาะเด็กวัยรุ่นที่อยู่ในสภาพเปลี่ยนแปลงทั้งทางร่างกายและจิตใจ หรือที่เรียกว่าวัยคะนองนั้นมักมีอารมณ์รุนแรงฉุนเฉียวโกรธง่าย บางคนก็เป็นคนเจ้าทุกข์ มักมีอารมณ์ขุ่นมัว เอาใจยากหงุดหงิด ทำเรื่องเล็กเป็นเรื่องใหญ่ และชอบแสดงออกซึ่งพฤติกรรมในลักษณะที่เป็นภัยต่อผู้อื่นได้ 4) สติปัญญาและการศึกษา มนุษย์เราก็ดมามีสติปัญญาและความเฉลียวฉลาดไม่เท่าเทียมกัน บางคนมีสติปัญญาสูงหรือระดับธรรมดา บางคนก็มีสติปัญญาธรรมดาหรือที่เรียกว่าปานกลาง บางคนก็โง่งมมาแต่กำเนิดช่วยตัวเองไม่ได้ บางคนก็ โง่เขลาแต่ก็พอช่วยตัวเองได้ บางคนก็ปัญญาทึบเล่าเรียนอะไรก็ไม่รู้เรื่อง ความจำไม่ดี เรียนไม่ทันเพื่อน เกิดความเบื่อหน่ายในการเรียน ผลสุดท้ายก็เลยคิดอ่านหนีโรงเรียน ไปเที่ยว

ล่าสอน และกลายเป็นเหยื่อแห่งความชั่วร้ายโดยอาจถูกชักจูงให้เห็นผิดเป็นชอบ และกลายเป็นผู้กระทำผิดกฎหมาย ในทำนองเดียวกันรายงานวิจัยของ กุลชลี สุภักดิ์ (2520, หน้า 24-25) ชี้ให้เห็นว่า เด็กที่กระทำผิดจะมีระดับเชาวน์ปัญญาอยู่ระหว่างระดับปานกลาง ทึบ และ ทึบมาก พวกที่มีปัญหาทึบกระทำผิดส่วนใหญ่เพราะรู้เท่าไม่ถึงการณ์ ถูกชักจูงจากผู้ใหญ่ ส่วนพวกระดับปัญญาปานกลาง มีสาเหตุมาจากอื่น ๆ เช่น เกิดจากอารมณ์ของตนเองเพราะเด็กมีปมด้อย มีร่างกายผิดปกติ เด็กมีปัญหาในการปรับตัว มีความผิดปกติทางอารมณ์เพศ มีปัญหาขาดการเลี้ยงดูให้ถูกทาง โดยเฉพาะทางด้านศีลธรรมและจริยธรรม เด็กคบเพื่อนชั่ว และสภาพครอบครัวยุ่งเหยิงหรือแตกแยก เป็นต้น 5) สัญชาตญาณ เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นในตัวเองโดยไม่มีใครสั่งสอนหรืออบรมให้ เช่น สัญชาตญาณความอยากรู้อยากเห็น ความอยากรู้อยากเห็น หรือสัญชาตญาณทางกามารมณ์ เป็นต้น ล้วนเป็นสิ่งที่อาจจะเป็นสาเหตุให้เด็กกระทำผิดได้อย่างหนึ่ง

อีกประการหนึ่งที่เด็กและเยาวชนกระทำความผิดเกิดจากสาเหตุครอบครัว เมื่อเด็กประสบปัญหาในครอบครัวเด็กจะมีโอกาสติดต่อกับและเรียนรู้การกระทำผิดภายนอกบ้านมากขึ้นหรือไม่ ขึ้นอยู่กับว่าครอบครัวสามารถทำให้เด็กคุ้นเคยกับข้อห้ามต่าง ๆ ของสังคมมากน้อยแค่ไหน ถ้าฟังความทุกข้างแต่เพียงอย่างเดียวไม่จำเป็นที่เด็กจะต้องเสียคนเสมอไป การอบรมสั่งสอนและแบบแผน ความประพฤติที่ดีเป็นสิ่งที่เด็กควรจะได้รับและเรียนรู้เป็นสิ่งสำคัญ และควรปลูกฝังให้เกิดขึ้นตั้งแต่แรกเริ่ม นอกจากนี้ เดนทีเลอร์ (Dentler, 1961, pp. 733-743) ยังได้ชี้ให้เห็นว่า ความยากจนมีความสัมพันธ์กับการลักขโมย ซึ่งแสดงให้เห็นว่า เด็กและวัยรุ่นที่มาจากครอบครัวที่ยากจนมีโอกาที่จะกระทำผิด (เช่นลักขโมย และอื่น ๆ) ได้มากกว่าเด็กและวัยรุ่นที่มาจากครอบครัวที่มีฐานะดี

สาเหตุจากปัญหาสังคมและสิ่งแวดล้อมก็เป็นอีกสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เด็กและเยาวชนกระทำผิด ตามที่เฮนรีโก เฟอรัรี ศาสตราจารย์สอนกฎหมายอาญา ได้อธิบายสาเหตุแห่งการกระทำผิดในทฤษฎีที่ต่างออกไป คือ ก) สืบเนื่องมาจากสิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติ ข) สืบเนื่องมาจากพันธุกรรม และ ค) สืบเนื่องมาจากสิ่งแวดล้อมทางสังคม การเมือง และเศรษฐกิจ นอกจากนี้สาเหตุจากปัญหาสังคมและสิ่งแวดล้อมยังอาจแบ่งออกเป็น การเพิ่มขึ้นของจำนวนประชากร การศึกษาอบรม เด็กและเยาวชนหันหลังและห่างเหินต่อศาสนา สภาพถิ่นที่อยู่อาศัย สถานเริงรมย์เป็นแหล่งอบายมุขต่าง ๆ ผู้ใหญ่กระทำตัวอย่างไม่ดีให้เด็กเห็น การขัดแย้งในทางวัฒนธรรม การคบเพื่อน การเสพยาเสพติดให้โทษ หนังสือพิมพ์และหนังสืออ่านเล่นทั่วไป ภาพยนตร์ วิทยุ และโทรทัศน์

สำหรับประเด็นสาเหตุการกระทำผิดของเด็กและวัยรุ่น กุลชลี สุภักดิ์ (2520, หน้า

26-27) ได้กล่าวถึงสาเหตุของการกระทำผิดอันเนื่องมาจากสิ่งแวดล้อม เช่น โรงเรียน เด็กอาจมีปัญหามาจากการศึกษาเล่าเรียน จากการคบเพื่อนทำตามค่านิยมของหมู่ที่ไม่ถูกต้อง (การแต่งกาย ความประพฤติแปลก ๆ นอกแนวปกติ ทำนองโน้มน้าวไปสู่การกระทำผิด) เด็กขาดตัวอย่างและสิ่งแวดล้อมที่ชักจูงไปในทางดี ตลอดจนความขัดแย้งระหว่างวัฒนธรรมเดิมและวัฒนธรรมต่างชาติที่หลั่งไหลเข้ามา ทำให้เด็กสับสนหาทิศทางหรือจุดยืนไม่ได้ ทำให้มีพฤติกรรมที่ก่อคดีขึ้นได้ โดยเฉพาะพฤติกรรมที่เกี่ยวกับทางเพศ จากผลสำรวจพบว่า เด็กที่มาสู่ศาลเด็กส่วนใหญ่มีมาจากแหล่งเสื่อมโทรมราว ๆ ร้อยละ 80

2. พฤติกรรมทางลบของพ่อแม่หรือผู้ปกครองตามการรับรู้ของเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน จังหวัดชลบุรี

จากการศึกษาเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน จังหวัดชลบุรี จำแนกตามเพศ มีการรับรู้ต่อพฤติกรรมทางลบของผู้ปกครองเกือบทุกรายข้อ ยกเว้น 2 ประเด็นคือ ก) พฤติกรรมเกี่ยวกับการสูบบุหรี่ และ ข) พฤติกรรมเกี่ยวกับการเล่นการพนัน ที่ผู้ปกครองของเด็กชายและเด็กหญิง มีพฤติกรรมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 โดยพบว่าผู้ปกครองของเด็กและเยาวชนหญิง มีพฤติกรรมการ สูบบุหรี่ (ระดับมาก) สูงกว่า ผู้ปกครองของเด็กและเยาวชนชาย (ระดับน้อย) อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานของการวิจัยที่ตั้งไว้ ส่วนผู้ปกครองของเด็กและเยาวชนหญิง มีพฤติกรรมการเล่นการพนัน (ระดับน้อย) สูงกว่า ผู้ปกครองของเด็กและเยาวชนชาย (ระดับน้อยมาก) อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานของการวิจัยที่ตั้งไว้ นอกจากนี้ยังครอบคลุมวิภาษคดีความมีความประพฤติดีไม่ดี เช่น ความประพฤติผิดศีลธรรมทางเพศ การติดสุรา ยาเสพติด การพนัน และ ความประพฤติที่ไม่เหมาะสมต่าง ๆ ซึ่งนำไปสู่ปัญหาการกระทำผิดในที่สุดทอดทิ้งบุตร ไม่มีอาชีพเป็นหลักฐาน วางงานหรือพิกการ ทำให้เด็กประสบกับความหิวโหย ออดอยากยากแค้น ต้องหาทางช่วยตัวเองและรับภาระต้องหาเลี้ยงดูครอบครัวตั้งแต่เยาว์วัย เด็กก็อาจประพฤติดีได้ง่าย

เด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน จังหวัดชลบุรี จำแนกตามกลุ่มอายุ (กลุ่มอายุ 7-15 ปี และ กลุ่มอายุ 16-18 ปี) มีการรับรู้ต่อพฤติกรรมทางลบของผู้ปกครองเกือบทุกรายข้อที่ทดสอบไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ยกเว้น ประเด็นเดียวคือ พฤติกรรมเกี่ยวกับการขู่ข่มขู่ ที่ผู้ปกครองของเด็กกลุ่มอายุ 7-15 ปี และ กลุ่มอายุ 16-18 ปี มีพฤติกรรมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 โดยพบว่า ผู้ปกครองของเด็กและเยาวชนกลุ่มอายุ 16-18 ปี มีพฤติกรรม ขู่ข่มขู่ (ระดับปานกลาง) สูงกว่า ผู้ปกครองของเด็กและเยาวชนกลุ่มอายุ 7-15 ปี (ระดับน้อย) อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานของการวิจัยที่ตั้งไว้ และ

พบว่า เด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน จังหวัดชลบุรี จำแนกตาม ความถี่ในการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน (กลุ่ม 1 ไม่เคยทำผิดมาก่อน กลุ่ม 2 ทำผิดมาแล้ว 1 ครั้ง กลุ่ม 3 ทำผิดมาแล้ว 2 ครั้ง และ กลุ่ม 4 ทำผิดมาแล้วมากกว่า 2 ครั้ง) มีการรับรู้ต่อพฤติกรรมทางลบของผู้ปกครองทั้ง 20 รายชื่อที่ทดสอบไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมุติฐานของการวิจัยที่ตั้งไว้

จากพฤติกรรมทางลบของพ่อแม่หรือผู้ปกครองตามการรับรู้ของเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน จำแนกตามเพศ จำแนกตามกลุ่มอายุและจำแนกตาม ความถี่ในการทำความผิดของเด็กและเยาวชน มีการรับรู้ต่อพฤติกรรมทางลบของผู้ปกครองเกือบทุกข้อ ซึ่งแสดงให้เห็นพฤติกรรมของพ่อแม่หรือผู้ปกครองที่แสดงออกให้เด็กและเยาวชนได้เห็นและรับรู้ ทำให้เด็กนำไปเป็นอย่าง และที่สำคัญเห็นพ่อแม่หรือผู้ปกครองทะเลาะวิวาทกันทำให้เกิดความคิดขึ้นว่าทำไมต้องทะเลาะกันด้วย (ปกรณ มณีปกรณ, 2549) ได้พัฒนาทฤษฎีจิตวิเคราะห์ขึ้นมาโดยมีสาระสำคัญคือ 1) พฤติกรรมของบุคคลส่วนมากเป็นผลผลิตของพลังทาง จิตภาค และ ชีวภาค ซึ่งผู้กระทำอาจไม่ได้รับรู้หรือไม่สามารถเข้าใจในปรากฏการณ์ดังกล่าว 2) ความไร้ระเบียบทางพฤติกรรมทางหน้าที่ รวมทั้งเป็นอาชญากรรมมักเกิดจากความขัดแย้งที่สัมพันธ์กับแรงผลักดันเบื้องต้นเหล่านี้ พยาธิทางพฤติกรรมอาจจะเป็นผลทางการระงับพลังงานสัญชาตญาณที่มุ่งสู่สำนึกในแบบเฉพาะ หรืออาจจะเป็นผลของการที่ได้รับการอบรมปลูกฝังที่ไม่เพียงพอ จนกระทั่งทำให้ไม่สามารถควบคุมแรงกระตุ้นได้ตามปกติ และ 3) ในการปรับปรุงพฤติกรรมที่ไม่พึงปรารถนา บุคคลต้องได้รับการชักนำเจาะลึกลงสู่ภายในจนเข้าถึงจิตใต้สำนึกของการตอบสนองเพื่อที่บุคคลจะสามารถพัฒนาการควบคุมต่อแรงกระตุ้น

3. ปัจจัยสำคัญภายใน และปัจจัยภายนอกที่เป็นองค์ประกอบในการทำความผิดของเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน จังหวัดชลบุรี

3.1 องค์ประกอบที่เป็นปัจจัยภายใน

3.1.1 ด้านการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่หรือผู้ปกครอง พบว่า ตัวแปรที่เป็นองค์ประกอบสำคัญคือ พ่อแม่หรือผู้ปกครองลงโทษ เมื่อทำความผิด ขกย่องความดีของคนอื่น มาเปรียบเทียบกับตนเอง เมื่อทำผิดพลาดมักไม่ให้โอกาสในการแก้ตัว ไม่เคยชี้แจงเหตุผลก่อนการลงโทษ ให้ความเป็นกันเอง ให้โอกาสเมื่อขอคำปรึกษาแนะนำ ไม่มีอิสระในการคบเพื่อนเลย ไม่เคยปล่อยให้ทำอะไรด้วยตนเอง ไม่เคยชมเชยหรือยกย่องในขณะที่ทำความดี ไม่เคยให้คำปรึกษาดูแลเอาใจใส่มากเกินไปและพ่อแม่หรือผู้ปกครองมักดักเตือนและควบคุมเกี่ยวกับความประพฤติอยู่เสมอ นอกจากนี้การอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่หรือผู้ปกครองก็เป็นอีกองค์ประกอบหนึ่งหนึ่งที่ทำให้เด็กเกิดการทำความผิดถ้าพ่อแม่หรือผู้ปกครองอบรมเลี้ยงดูดีก็จะมีครอบครัวที่มีความสุขพร้อม

ทุกอย่างแต่ครอบครัวใดก็ตามที่เลี้ยงดูไม่ดีหรือไม่เอาใจใส่ดูแลก็จะทำให้เด็กไม่มีความสุขและสามารถที่จะทำให้ไปกระทำความผิดได้ ครอบครัวของเด็กหรือบ้าน ประกอบไปด้วยบิดามารดา เป็นบุคคลสำคัญที่สุดที่เด็กรักและเชื่อฟัง ดังนั้นถ้าบิดามารดาได้ใช้เวลาของตนในการอบรมขัดเกลานิษัยเด็กและให้ความเอ็นดูแก่เด็กอย่างเพียงพอแล้ว เด็กก็จะประพฤติตนในทางที่ดีมากกว่า ประพฤติตนในสิ่งที่เสียหาย สิ่งที่ครอบครัวหรือบิดามารดาจะช่วยเด็กได้ก็คือ 1) การสอนให้รู้จักระเบียบวินัย 2) เอาใจใส่ดูแลเด็กตั้งแต่อาຍුยังน้อย 3) การให้ความรักและความปลอดภัยแก่เด็ก สุชา จันทรเฒ (2507) ได้ให้ความเห็นจากการวิจัยไว้ว่า จากการค้นคว้าได้พบสิ่งแวดล้อมที่ดีที่พ่อแม่ควรสร้างให้แก่เด็กมีดังนี้ 1) พยายามทำทุกอย่างเพื่อให้เด็กรู้สึกว่าเขาได้รับความรักอย่างเพียงพอ 2) บิดามารดาต้องทำทุกอย่างที่เด็กเห็นว่าบิดามารดาเป็นที่พึ่งแก่เขาทั้งด้านร่างกายและจิตใจ 3) พยายามให้เด็กรู้สึกว่าเขาเป็นส่วนหนึ่งของครอบครัวที่มีความสำคัญ 4) พยายามจัดสถานการณ์ภายในครอบครัวให้เป็นเครื่องเร้าให้ชีวิตของเขาเจริญเติบโต และ 5) ควรให้สิทธิแก่เด็กตามโอกาส เพื่อให้เด็กได้มีส่วนออกความคิดเห็นได้บ้างตามสมควร

การที่เด็กจะเจริญเติบโตเป็นผู้ใหญ่ได้โดยถูกต้องตามลักษณะที่ดีและสามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้โดยไม่ต้องกังวลใจนั้น จะต้องอาศัยครอบครัวคอยช่วยตอบสนองความต้องการเหล่านั้น ตั้งแต่เด็กยังเล็ก สิ่งที่สำคัญก็คือเด็กจะต้องมีความสัมพันธ์อันดีกับบิดามารดาและได้รับความเอาใจใส่จากบิดามารดาหรือผู้ปกครองเป็นอย่างดี สิ่งเหล่านี้จะทำให้เด็กรู้สึกปลอดภัย เกิดความเชื่อมั่นในตนเองและมองเห็นคุณค่าของตนด้วย

3.1.2 ด้านความสัมพันธ์ของครอบครัว พบว่า เป็นองค์ประกอบการกระทำ ความผิดคือ คนในครอบครัวโกรธกันมักนั่งเงียบหรือ เดินหนีไปโดยไม่ใช้อารมณ์รุนแรงและไม่เคยทะเลาะกันเลย ซึ่ง ซัทเธอร์แลนด์ และ เครซี่ (Sutherland, Donald, & Cressey, 1955, p. 125) ได้เสนอว่า ครอบครัวอาจก่อให้เกิดปัญหาการกระทำผิดได้ โดยผ่านกระบวนการ 5 อย่างซึ่งเกี่ยวพันซึ่งกันและกันคือ 1) ในครอบครัวมีตัวอย่างที่ไม่ดี ทำให้เด็กได้เรียนรู้สิ่งเหล่านี้ทั้งทางตรงและทางอ้อม ก่อให้เกิดทัศนคติ ค่านิยม หรือแบบแผนความประพฤติที่ไม่ดี เช่น ความประพฤติผิดศีลธรรมทางเพศ การติดสุรา ยาเสพติด การพนัน และความประพฤติที่ไม่เหมาะสมต่าง ๆ ซึ่งนำไปสู่ปัญหาการกระทำผิดในที่สุด 2) ชั้นสังคมของครอบครัวและถิ่นที่อยู่ของครอบครัวจะเป็นเครื่องกำหนดอัตราการกระทำผิดของเด็ก กล่าวคือ เด็กที่อยู่ในถิ่นที่เป็นพาลเกร มีกิจกรรมไปในทางละเมิดกฎหมาย มีโอกาสคบเพื่อนเสเพลจะมีอัตราการกระทำผิดมากกว่าเด็กที่อาศัยอยู่ในถิ่นที่ไม่ค่อยมีปัญหาทางสังคม 3) ครอบครัวเป็นสิ่งที่กำหนดเกียรติภูมิของเด็ก เขาจะค่อย ๆ เรียนรู้ว่าบุคคลที่น่าเลื่อมใสศรัทธานั้นเป็นคนเช่นไร ถ้าเด็กเกิดไปนิยมชมชอบคนที่ชอบละเมิดกฎหมาย และมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดด้วย โอกาสที่จะเสียคนก็ง่ายเข้า 4) ถ้าภายในครอบครัวไม่ราบรื่น ไม่

เป็นสุข ไม่น่าอยู่ เด็ก ๆ ก็จะออกไปหาสิ่งชดเชยทดแทนนอกบ้าน ซึ่งถ้าเด็กไปถูกเพื่อนเพศเพศชักจูง โน้มน้าวให้กระทำความผิด เด็กก็จะกลายเป็นเด็กเกรไป และ 5) ครอบครัวเพิกเฉยหรือไม่สามารถอบรม สั่งสอนให้เด็กเคารพต่อกฎหมายหรือปกป้องเด็กมากเกินไป ทำให้เด็กได้ใจ ทำอะไรตามใจตนเอง และไม่คุ้นเคยกับกฎเกณฑ์ของสังคม ทำให้เด็กกลายสภาพเป็นเด็กที่ก้าวร้าวหรือเด็กเกรไปในที่สุด ในทำนองเดียวกัน แชนเฟอร์ และคูนด์ตัน (Schaffer & Kundton, 1980) ได้กล่าวถึงครอบครัวซึ่งเป็นผลทำให้เด็กและวัยรุ่นกระทำความผิด โดยสรุปว่า บ้านเป็นสิ่งแวดล้อมเบื้องต้นที่จะส่งเสริมอุปนิสัย ความคิดสร้างสรรค์และบุคลิกภาพของเด็ก พฤติกรรมของเด็กส่วนใหญ่เป็นผลที่ได้มาจากการอบรมเลี้ยงดูภายในบ้าน เด็กและวัยรุ่นที่มาจากครอบครัวที่มีความสุข บิดามารดามีความรักใคร่ สนับสนุนกัน มีความห่วงใยในบุตรและเป็นแบบอย่างที่ดีให้แก่บุตร เด็กจะพูดจาด้วยความสุภาพ อ่อนโยน มีจิตใจเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ แต่ในทางตรงข้ามครอบครัวที่ไม่มีความสุข บิดามารดาทะเลาะวิวาทกันเสมอ เด็กจะมีบุคลิกภาพที่ก้าวร้าว พูดจาหยาบค้ายชอบทะเลาะวิวาท ซึ่งแนวคิดนี้ สอดคล้องกับ สมคิด ศรีสังคม (2504, หน้า 27) ที่กล่าวว่า วัยเด็กเป็นวัยที่อ่อนไหวต้องการความอบอุ่น ความรัก การปกป้องดูแลจากบ้านและบุคคลภายในครอบครัว หากสภาพภายในบ้านและความสัมพันธ์ภายในครอบครัวไม่ดีถึงขนาดที่เรียกว่า “บ้านแตก” (Broken Home) ก็อาจทำให้เด็กประพฤติเป็นปฏิปักษ์ต่อสังคมหรือกลายเป็นผู้กระทำความผิดได้ นอกจากนี้ผลงานวิจัยครั้งนี้ สอดคล้องกับงานวิจัยของ วรพร นรเศรษฐวิวัฒน์ (2548) ที่ศึกษาเรื่องปัจจัยด้านสัมพันธภาพในครอบครัวต่อการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชน จากการศึกษาพบว่า เด็กและเยาวชนชายกับเด็กและเยาวชนหญิงที่มีปัญหาสัมพันธภาพในครอบครัวมีวิธีการแก้ไขปัญหาก็แตกต่างกัน แต่เด็กและเยาวชนหญิงจะใช้วิธีการหนีออกจากบ้านเป็นวิธีในการแก้ไขปัญหาก็แตกต่างกัน ซึ่งสาเหตุการกระทำความผิด เด็กและเยาวชนส่วนใหญ่ไม่คิดว่าเป็นสาเหตุ และผู้ปกครองส่วนใหญ่ก็คิดอย่างเดียวกัน แต่บางส่วนคิดว่าครอบครัวเป็นปัญหาที่ทำให้เด็กและเยาวชนกระทำความผิดแต่อาจจะไม่ใช่สาเหตุหลัก

3.2 องค์ประกอบที่เป็นปัจจัยภายนอก

3.2.1 ด้านอิทธิพลกลุ่มเพื่อนและการลอกเลียนแบบจากเพื่อน พบว่า เป็นองค์ประกอบของการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน จังหวัดชลบุรีคือ ขักรัดซึ่ง ดังกลุ่มมั่วสุม/ก่อกวน สุนัขหรือ ขาขบริการทางเพศ เล่นการพนัน และ ขาขเสพติด ซึ่งข้อค้นพบนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของ อรุณ สุวรรณบุปผา (2518) พบว่า ในกลุ่มเด็กวัยรุ่นที่เริ่มกระทำความผิดโดยเลียนแบบการกระทำมาจากเพื่อน ผู้ใหญ่ หรือ สื่อมวลชน ผู้กระทำความผิด อาจจะมุ่งหวังต่อทรัพย์โดยกระทำเป็นอาชีพพิเศษนอกเหนือจากการกระทำที่เป็นปกติในสังคม

3.2.2 ด้านอิทธิพลของสื่อมวลชน พบว่า เป็นองค์ประกอบของการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน จังหวัดชลบุรีมาจาก อินเทอร์เน็ต

วิทยุ เกมและหนังสือพิมพ์ เด็กและเยาวชนจำไปเป็นตัวอย่างในการกระทำความผิดอีกด้วย แต่ทั้งนี้ ก็ขึ้นอยู่กับสภาพร่างกาย จิตใจ และการได้รับการศึกษาของเด็ก รายงานวิจัยของ รัชนิย์ อุดชาชน (2540) ชี้ให้เห็นว่า รูปแบบการสื่อสารในครอบครัวมีบทบาทสำคัญต่อการเกิดพฤติกรรมกระทำความผิดและไม่กระทำความผิดกฎหมายของเด็กและเยาวชน กล่าวคือ การสื่อสารในครอบครัวแบบเชิงบวกและแบบเปิด ซึ่งพบมากในครอบครัวเด็กและเยาวชนที่ไม่กระทำความผิดกฎหมาย ในทำนองเดียวกัน สักดา จำคม (2540) ได้ศึกษาเรื่องรูปแบบการสื่อสารในครอบครัวตามการรับรู้ของเด็กและเยาวชน ที่กระทำความผิดกฎหมายและไม่กระทำความผิดกฎหมายในกรุงเทพมหานคร ผลการศึกษาพบว่า ผลการสื่อสารในครอบครัวมีบทบาทสำคัญต่อการเกิด พฤติกรรมกระทำความผิดกฎหมายของเด็กและเยาวชน โดยเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดกฎหมายมีการสื่อสารในครอบครัวแบบเชิงบวกน้อยกว่า เด็กและเยาวชนที่ไม่กระทำความผิดกฎหมาย งานนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของ วาสเทพ ทองเจิม (2540, หน้า 1-2) ที่ชี้ให้เห็นว่า มูลเหตุจูงใจในการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนส่วนใหญ่อยู่ในครอบครัวที่บิดามารดาแยกกันอยู่ ดิฉันเสพติดและเคยดิฉันเสพติด ชอบเที่ยวและมั่วสุมยาเสพติด เพราะอิทธิพลของสื่อก็เป็นอีกทางหนึ่งที่ทำให้เด็กและเยาวชนสามารถนำไปเป็นแบบอย่าง พ่อแม่หรือผู้ปกครองควรให้คำแนะนำว่าสื่อเหล่านั้นให้คุณและโทษหรือไม่และที่สำคัญควรที่จะอธิบายให้เขาเข้าใจด้วยว่าสื่อแต่ละประเภทนั้นไม่ควรนำไปเป็นแบบอย่าง โดยเฉพาะข้างอาชญากรรมเป็นแนวทางให้ผู้อื่นกระทำได้เพราะเป็นการส่งเสริมความเก่งกาจของคนร้ายโดยรู้เท่าไม่ถึงการณ์ บางประเภทก็เน้นไปทางอนาจารก่อให้เกิดการชั่วร้ายเป็นการเพาะนิสัยที่ไม่ดีให้เด็กและเยาวชน ทั้งยังเป็นสิ่งโน้มน้าวให้เด็กและเยาวชนกระทำความผิดกฎหมายอีกด้วย

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

1. ด้านการอบรมเลี้ยงดูและความสัมพันธ์ภายในครอบครัว หน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนที่ทำงานเกี่ยวกับสวัสดิภาพเด็กและเยาวชนต้องมีการประสานงานและ ให้องค์กรหน่วยงานแต่ละหน่วยงานดำเนินการอย่างชัดเจน เพื่อให้การแก้ไขปัญหาเด็กและเยาวชนให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น โดยการมีส่วนร่วมของชุมชนในการแก้ไขปัญหาเด็กและเยาวชน มีชุมชนและองค์กรชาวบ้านที่เข้มแข็งเป็นฐานราก มีองค์กรบริหารส่วนท้องถิ่นที่เชื่อมโยงกันได้ เช่น ปรับปรุงโครงสร้าง/การจัดการและงบประมาณที่ชัดเจนขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นสนับสนุนทรัพยากรสำหรับการจัดกิจกรรมในชุมชน ส่งเสริมสนับสนุนให้มีการตรวจสอบและติดตามการดูแลคุ้มครองและพัฒนาเด็กและเยาวชน ส่งเสริมให้โรงเรียนและชุมชนเป็นแหล่งการเรียนรู้และพัฒนาเด็กและเยาวชน ส่งเสริมการศึกษาทางเลือกเพื่อให้โอกาสเด็กและเยาวชนได้มีทางเลือกที่หลากหลายในการพัฒนา

กันเองร่วมกับครอบครัว ส่งเสริมให้โรงเรียน หรือองค์กรหรือหน่วยงานในชุมชน จัดโครงการดูแลและพัฒนาเด็กเล็กหลังเลิกเรียน ส่งเสริมการดูแลเด็กกลุ่มพิเศษ การสร้างเสริมทักษะชีวิตให้เด็กและเยาวชน

2. ด้านอิทธิพลจากการคบเพื่อนและการลอกเลียนแบบพฤติกรรมจากเพื่อนมีมาตรการสำคัญ ได้แก่ ส่งเสริมสนับสนุนให้เด็กและเยาวชนได้รวมตัวกันในฐานะกลุ่มผู้บริโภคนับสนับสนุน ส่งเสริมให้เด็กและเยาวชนได้มีโอกาสแสดงความคิดเห็นในรูปแบบต่าง ๆ ส่งเสริมสนับสนุนให้เด็กและเยาวชนเข้าร่วมในกิจกรรมที่มีประโยชน์ต่อชุมชนและสังคมในรูปแบบต่าง ๆ ส่งเสริมการทำงานอาสาสมัครในเด็กเยาวชนทุกกลุ่มอายุให้มากขึ้น

3. ด้านอิทธิพลจากสื่อสารมวลชน มาตรการสำคัญ ได้แก่ ส่งเสริมบทบาทที่สร้างสรรค์ของสื่อมวลชนในการรณรงค์ สร้างเสริมความรู้ความเข้าใจและจิตสำนึกแก่สังคม ส่งเสริมวิทยุชุมชน/เสียงตามสายในหมู่บ้าน ให้เป็นเครื่องมือสำคัญ ในการพัฒนาเยาวชนและสังคมการส่งเสริมและให้ความสำคัญกับการจัดสรรทุนการศึกษาและทุนอาหารกลางวัน ให้มีความครอบคลุมในแต่ละพื้นที่ การพัฒนาคุณภาพด้านการศึกษาและผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาให้เท่าทันประเทศในภูมิภาคเดียวกัน เพิ่มพื้นที่สาธารณะและพื้นที่สีเขียว รวมทั้งพื้นที่ส่งเสริมกิจกรรมการเรียนรู้และนันทนาการสำหรับเด็กและเยาวชน และส่งเสริมให้มีอาสาสมัครดูแล เฝ้าระวังและคุ้มครองเด็กและเยาวชนในชุมชน

ข้อเสนอแนะสำหรับการปฏิบัติ

1. ด้านการอบรมเลี้ยงดู จากการวิจัยพบว่า ตัวแปรสำคัญที่เป็นองค์ประกอบการกระทำ ความผิดของเด็กและเยาวชน คือ พ่อแม่หรือผู้ปกครองลงโทษเมื่อกระทำความผิด พ่อแม่หรือผู้ปกครองมักยกย่องความดีของคนอื่นมาเปรียบเทียบกับตน และเมื่อเด็กและเยาวชนทำผิดพลาดพ่อแม่หรือผู้ปกครองมักไม่ให้โอกาสในการแก้ตัว เพราะฉะนั้นควรเน้นถึงความสัมพันธ์ภายในครอบครัวเป็นอันดับแรก ดูแล ติดตาม สอดส่อง พฤติกรรมของเด็กและเยาวชนซึ่งควรจะต้องให้ความเอาใจใส่ดูแลเด็ก และเด็กที่เคยกระทำความผิดอย่างใกล้ชิดมากยิ่งขึ้น และควรให้การอบรมสั่งสอน กล่อมเกล่า ว่ากล่าวตักเตือน และสามารถชี้ให้เด็กและเยาวชนเห็นว่าสิ่งใดเป็นการกระทำที่ดีและไม่ดีได้ และที่สำคัญที่สุดคือบทบาทของผู้ปกครองในการเป็นตัวอย่างที่ดีให้แก่เด็กและเยาวชนในการกระทำความดีและให้อภัยต่อการกระทำผิดที่ผ่านมา และการทำให้เด็กและเยาวชนเกิดความรู้สึกถึงความรักของพ่อแม่หรือผู้ปกครอง และความเสียใจต่อการกระทำผิดของบุตร เพื่อให้เด็กและเยาวชนตระหนักถึงความรู้สึกของบุคคลในครอบครัวหากตนเองกลับมากระทำผิดซ้ำอีก นอกจากนี้ ควรชี้ให้เห็นถึงผลร้ายที่เกิดขึ้นกับผู้เสียหายหรือผู้ที่ตกเป็นเหยื่อที่ต้องสูญเสียทรัพย์สินด้วย

2. ด้านอิทธิพลของการคบเพื่อนและการลอกเลียนแบบจากเพื่อน จากการวิจัยพบว่าตัวแปรที่สำคัญที่สุดที่เป็นองค์ประกอบในการกระทำความผิด ได้แก่ การขายบริการ การสูบบุหรี่ เล่นการพนัน ขบถชิง ขาแยเสพติด และตั้งกลุ่มมั่วสุม/ก่อกวน เพราะพฤติกรรมเหล่านี้กระทำตามเพื่อน เพื่อนจึงเป็นตัวแปรสำคัญที่นำไปสู่การกระทำความผิดของเด็กและเยาวชน พ่อแม่หรือผู้ปกครองควรแนะนำการเลือกคบเพื่อนให้แก่เด็กและเยาวชน ลักษณะของเพื่อนที่ดีควรเป็นอย่างไร โดยแสดงให้เห็นถึงผลดี ผลเสียของการเลือกคบเพื่อน ควรเปิดโอกาสให้แก่เด็กและเยาวชน ได้มีการศึกษาอย่างกว้างขวาง และส่งเสริมให้ครูมีบทบาท ให้การอบรมสั่งสอนในเรื่องของการประพฤติปฏิบัติตัวที่เหมาะสมกับเด็กและเยาวชน โดยมีครู-อาจารย์เป็นตัวอย่างในการกระทำความดีให้แก่เด็กและเยาวชน รวมทั้ง การดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ ร่วมกับชุมชนดูแลเด็กและเยาวชนในพื้นที่ โดยมีโรงเรียน/สถาบันการศึกษา หรือ วัดเป็นสื่อกลางเพื่อให้เป็นเครือข่ายของภาคชุมชน ในการดูแล ป้องกันหรือคัดเตือนเด็กและเยาวชนไม่ให้กระทำความผิด และนอกจากสถาบันการศึกษาในพื้นที่แล้วกระทรวงศึกษาธิการก็ควรจะต้องมีนโยบายหรือแนวทางการแก้ไขปัญหาของเด็กและเยาวชนให้ชัดเจน

3. ด้านอิทธิพลจากสื่อมวลชน จากผลการวิจัยพบว่า สาเหตุและองค์ประกอบสำคัญที่ทำให้เด็กกระทำความผิดส่วนใหญ่มาจาก อินเทอร์เน็ต วิทยุ เกม และหนังสือพิมพ์ ซึ่งมาตรการควบคุมสื่อของเด็กและเยาวชน จึงควรให้ผู้ปกครองให้ความสนใจ ไม่ปล่อยปละ ละเลย พฤติกรรมของเยาวชนไม่ว่าจะในเชิงบวก หรือลบ ที่เกิดจากการเลียนแบบสื่อ ถือเป็นสิ่งที่สะท้อนว่าความผิดของสื่อข้างเดียวไม่ได้ แต่คงต้องโทษ ผู้ปกครองซึ่งต้องคอยช่วยป้องกันเยาวชนจากอิทธิพลของสื่อได้ชะงักงันที่สุด ก็คือ ความเข้าใจ ความรับผิดชอบในการดูแลเอาใจใส่ ตลอดจนข้อเสนอแนะที่ผู้ปกครองต้องมีให้แก่เด็กและเยาวชน

ข้อเสนอแนะในการศึกษาครั้งต่อไป

1. การศึกษาเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดอื่น ๆ ทั่วประเทศไทย เพื่อจะได้ข้อมูลที่กว้างขวางในการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชน
2. ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยศึกษาปัจจัยภายใน ด้านการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่หรือผู้ปกครอง และ ความสัมพันธ์ของครอบครัว ปัจจัยภายนอก อิทธิพลของกลุ่มเพื่อนและการลอกเลียนแบบพฤติกรรมจากเพื่อน และ อิทธิพลของสื่อมวลชน ดังนั้นในการศึกษาวิจัยครั้งต่อไปควรศึกษาด้านอื่น ๆ ที่ครอบคลุมในเรื่องของการกระทำความผิด

3. ควรทำการศึกษาเปรียบเทียบเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิด ด้านพ่อแม่หรือผู้ปกครองของเด็กที่กระทำความผิด เพื่อที่จะได้ทราบข้อมูลที่แตกต่างกันอย่างชัดเจน